

III. 87, 88 Brahmá je bez tužeb a stvoření se rodí samo.

SLUNCE pokračovalo: Deset mladých mužů setrvalo v hlubokém rozjímání o tom, že jsou Stvořitelé vesmíru, až tu bylo deset světců. Jejich těla vyschla, a co zůstalo, sežrala divoká zvěř. Avšak oni zde zůstali dál ve stavu bez hmotného těla. Epoque se nachýlila ke konci, Slunce začalo vydávat spalující žár, obloha se otevřela a strašlivá bouře všechno zničila. Deset světců tu stále bylo ve stavu bez těla s jediným záměrem, stát se Stvořiteli vesmíru. Úsvit nového stvoření je zastihl na stejném místě a s tímž záměrem jako předtím. Stali se tedy Stvořiteli. A to je těch deset Stvořitelů, které jsi viděl i s jejich vesmíry. Jsem jedno ze Sluncí, které svítí v jednom z těchto vesmírů.

BRAHMÁ se zeptal Slunce: Ó Slunce, jestliže byly vesmíry těmito Stvořiteli stvořeny, co mám potom dělat já?

SLUNCE odpovědělo: Ó Pane, jsi bez vlastních přání a cílů. Není tedy třeba, abys něco dělal. Jaký užitek ti přinese stvoření vesmíru? Je to pro tebe jen čirá zábava. Celé stvoření se z tebe, jenž jsi bez touhy a záměru, zrodí samo, tak jako se v kaluži vody objeví sám od sebe odraz Slunce, které též nemá touhu se někde odrážet. Slunce bez vlastního záměru způsobí střídání dne a noci a ty se bez záměru pusť do tvoření vesmíru. Neboť co bys měl z toho, kdyby ses své přirozené činnosti vzdal? Moudrý muž netouží něco udělat, ale ani netouží se nějaké činnosti vzdát.

Pane, svým mentálním zrakem pozoruješ vesmíry, které byly stvořeny deseti svatými muži. Fyzickým zrakem člověk vidí jen takové objekty, které si vytvořil sám ve své mysli. Objekty stvořené myslí jsou nezničitelné. Rozkladu podléhají jen ty objekty, které jsou složeny z hmoty. Člověk je utvořen z toho, co má ve své mysli ustáleno jako své skutečné bytí. Tím je a ničím jiným.